

MORGAN RICE

PŘISTÁNÍ

INVAZNÍ KRONIKY – KNIHA DRUHÁ

Invazní kroniky

Morgan Rice

Přistání

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Přistání / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Invazní kroniky)

Od přední autorky bestsellerů, Morgan Rice, přichází dlouho očekávaná sci-fi série. SETI zachytil signál od mimozemské civilizace. Je ještě čas zachránit svět? Skvělá zápletka, přesně ten druh knihy, který v noci nebudete moct odložit. Konec byl neskutečný cliffhanger. Okamžitě si budete chtít koupit další díl jen proto, abyste věděli, co se stane. The Dallas Examiner (komentář ke knize Milovaná) Další výtečná fantasy série plná cti, odvahy, magie a víry v osud.. Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (komentář k Vzestup draků) Čte se skvěle. Musíte dočíst ještě jednu stránku a nechcete ji odložit. FantasyOnline. net, ke knize Cesta hrdinyPotom, co SETI zachytil signál, uvědomuje si třináctiletý Kevin, že jen on může zachránit svět. Ale stihne to? Co musí udělat? A co mimozemšťané chystají dál? Nabité akcí.. Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady. Publishers Weekly, ke knize Cesta hrdinyPerfektní fantasy.. doporučeno všem, kdo mají rádi epické fantasy plné mocných, ale uvěřitelných mladých hrdinů. Midwest Book Review, komentář ke knize Vzestup drakůAkci nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek. The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků) Třetí kniha ze série vyjde již brzy. K dispozici je i množství dalších sérií fantasy žánru, včetně knihy CESTA HRDINY (první kniha série ČARODĚJŮV PRSTEN), která je zdarma a má více než 1300 pětihvězdičkových recenzí!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPIOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	15
KAPITOLA TŘETÍ	20
KAPITOLA ČTVRTÁ	25
KAPITOLA PÁTÁ	29
Конец ознакомительного фрагмента.	31

PŘISTÁNÍ

(INVAZNÍ KRONIKY – KNIHA DRUHÁ)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.“

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akční nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.“

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti... Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné... A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.“

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina “Thora” McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.“

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

INVAZNÍ KRONIKY

VYSÍLÁNÍ (Kniha č. 1)

PŘISTÁNÍ (Kniha č. 2)

STOUPÁNÍ (Kniha č. 3)

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č. 1)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č. 1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č. 2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č. 3)

ŽALOPĚV PRO PRINCE (Kniha č. 4)

KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č. 5)

POLIBEK PRO KRÁLOVNY (Kniha č. 6)

KORUNA PRO ZABIJÁKY (Kniha č. 7)

SPONA PRO DĚDICE (Kniha č.8)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č. 1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č. 2)

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č. 3)

REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č. 4)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č. 5)

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č. 6)

VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č. 7)

VÍTEŽ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č. 1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č. 2)

OTĚŽE CTI (Kniha č. 3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č. 4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č. 1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č. 2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č. 3)

POKŘIK CTI (Kniha č. 4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č. 6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č. 7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č. 8)

NEBE KOUZEL (Kniha č. 9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č. 10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č. 11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č. 12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č. 13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č. 15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č. 16)

DAR BITVY (Kniha č. 17)
TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č. 1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č. 2)
ARÉNA TŘI (Kniha č. 3)
VAMPIRE, FALLEN
PŘED ÚSVITEM (Kniha č. 1)
UPIŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č. 1)
MILOVANÁ (Kniha č. 2)
ZRAZENÁ (Kniha č. 3)
PŘEDURČENA (Kniha č. 4)
ŽÁDANÁ (Kniha č. 5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č. 6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č. 7)
NALEZENÁ (Kniha č. 8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č. 9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č. 10)
PROKLETÁ (Kniha č. 11)
POSEDLÁ (Kniha č. 12)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získáte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2018 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další

osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

OBSAH

KAPIOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPIOLA PRVNÍ

Kevin praštil do jednoho z monitorů na stěně. Jednak kvůli tomu, že byl rozčilený a také proto, že v televizi to vždycky zabralo. Tady ale ne, což ho rozčílilo ještě víc.

„Přece se nemohly jen tak vypnout,“ rozohnil se. Nebyly snad tyhle systémy navrženy tak, aby přežily v podstatě cokoli? „Ne zrovna teď.“

Ne, když sledovali konec světa v přímém přenosu. Sledovali lidi, jak se scházejí a nad nimi prolétají lodě vetřelců. Luna vedle něj jen zírala do stropu, jako kdyby předpokládala, že se vše zase samo rozběhne. Nebo možná myslela na své rodiče, kteří byli někde tam venku a nastupovali do lodě mimozemšťanů.

Kevin ji objal a v tu chvíli si nebyl jistý, jestli chce dodat odvalu jí nebo sám sobě.

„Myslíš, že jsou ti lidé v pořádku?“ zeptala se Luna. „A moji rodiče?“

Kevin polkl. Pomyslel na všechny ty lidi, kteří se řadili k nástupu do lodí. Byla mezi nimi i jeho matka.

„Doufám, že ano,“ hlesl.

„Tohle není správné,“ pronesla Luna. „Jsme tady v bunkru v bezpečí, zatímco všichni ostatní jsou tam venku... kolik lidí se asi proměnilo?“

Kevin se zamyslel nad masami lidí, které viděli na obrazovkách, než se vypnuly, a na to, jak postupně ubývalo lidí, kteří hlásili zprávy.

„Nevím, ale bude jich hodně,“ hádal.

„Možná se proměnili všichni,“ řekla Luna. „Možná jsme už jen my.“

„Můžeme zkusit něco udělat,“ řekl. „Možná se nám podaří najít způsob, to tu opravit. Pak se uvidí.“

Řekl to proto, aby přivedl Lunu na jiné myšlenky, ale i proto, že chtěl, aby se to podařilo. Co věděli o opravě počítačů? Kdyby tu byl někdo z vědců NASA... třeba doktorka Levinová... ale ta byla pryč, stejně jako všichni ostatní. Všechny je proměnila ta divná mlha, která je nutila, aby pronásledovali Kevina s Lunou.

„Pojď,“ vyzval Lunu a opatrně ji vzal za ruku. „Musíme se tu porozhlédnout.“

Luna přikývla, i když se zdálo, že moc nevnímá. „Asi máš pravdu.“

Vyrazili na průzkum bunkru pod Mount Diablo a když se Kevin rozhlédl, překvapilo ho, jak moc rozlehlý je to prostor. Kdyby se tu procházeli za jiných okolností, nejspíš by mu to přišlo jako super dobrodružství. Takhle ale Kevinovi každá ozvěna jejich kroků připomínala, jak osamělí jsou. Tohle byla rozlehlá vojenská základna a oni tu byli sami dva.

„Fakt hustý,“ pronesla Luna s očividně předstíraným úsměvem. „Je to jako se plížit obrovským skladištěm.“

Kevin věděl, že to nemyslí vážně. Ze všech sil se snažila být tou starou Lunou, ale nezněla vůbec věrohodně.

„To je v pohodě,“ řekl Kevin, „nemusíš nic předstírat. Já...“

Co vlastně chtěl říct? Že je taky smutný? Něco takového ani zdaleka nevystihovalo konec světa a ztrátu všech, na kom jim záleželo.

„Já vím, že ne,“ pronesla Luna. „Jen se snažím... být optimista. Nejspíš. Pojď, koukneme se, co tu máme.“

Kevin si nemohl pomoci, pořád měl pocit, že se prostě snaží najít něco, na co by se mohla soustředit. Zamířili spolu hlouběji do bunkru. Bylo to opravdu ohromné místo, které nejspíš mohlo poskytnout přístřeší stovkám lidí. Pod stropem se táhly trubky a kabely a na stěnách byly nápisy vyvedené žlutou barvou.

„Podívej,“ vyhrkla Luna a ukázala na jeden z nich, „tamhle je kuchyň.“

V tu chvíli Kevinovi hlasitě zakručelo v břiše. Sice to na jejich situaci nic neměnilo, zamířili ale směrem, kterým ukazovala šipka. Prošli jednou chodbou, pak další a dostali se do kuchyně, která měla očividně sloužit obrovskému množství lidí. V její zadní části byly dveře jako od trezoru, za nimi byly mrazáky. Za jinými dveřmi byly další skladovací prostory.

„Měli bysme se podívat, jestli je tam jídlo,“ navrhla Luna a rovnou jedny dveře otevřela.

Prostor za nimi byl větší, než by Kevin čekal. Všude bylo plno krabic. V jedné byly stříbřité, uzavřené balíčky, které vypadaly, jako by měly přežít celou věčnost.

„Je tu tolik jídla, že by nám vydrželo na zbytek života,“ prohlásil Kevin a uvědomil si, co právě řekl. „Teda ne... určitě tu nezůstaneme napořád.“

„A co když jo?“ zeptala se Luna.

Kevin si nebyl jistý, co odpovědět. Nedokázal si představit, že by tu měl zůstat. Nevěděl, jaké bude strávit v bunkru noc, natož celý život. „Tak bude nejspíš lepší být tady než tam venku. Alespoň jsme v bezpečí.“

„Možná,“ pronesla Luna a prohlížela si zdi, jako by posuzovala jejich tloušťku. „V bezpečí, jasně.“

„Měli bysme se podívat dál,“ vyzval ji Kevin. „Pokud tu máme zůstat, budeme potřebovat i další věci. Vodu, postel, vzduch. Spojení se světem.“

Všechno to vypočítával na prstech.

„A možná taky zjistit, jestli jsou sem další přístupové cesty,“ uvažovala Luna. „Musíme se postarat, aby se sem nedostal nikdo cizí.“

Kevin přikývl. Luna měla pravdu. Pokračovali v průzkumu bunkru a kuchyni přitom používali jako jakousi základnu. Chodili sem a tam a občas navštěvovali i hlavní řídicí místnost, která byla bez aktivních obrazovek podivně tichá.

V jedné z místností opodál bylo množství komunikačního vybavení. Kevin poznal rádia a počítače. Bylo tam dokonce něco, co vypadalo jako starobylá telegrafní stanice. Jako kdyby lidé nevěřili, že modernější vybavení bude fungovat dostatečně spolehlivě.

„Mají tady spoustu věcí,“ vydechla Luna a stiskla přitom jedno z tlačítek. Ozvalo se hlasité elektrostatické šumění.

„My tu máme spoustu věcí,“ opravil ji Kevin. „Možná, že jestli jsou tam venku další lidé budeme s nimi moct komunikovat.“

Luna se rozhlédla. „Myslíš, že tam ještě někdo zůstal? Co když jsme poslední?“

Kevin nevěděl, co na to říct. Pokud měl být v pasti s posledním člověkem na Zemi, nevybral by si nikoho jiného než svoji nejlepší kamarádku. I tak ale doufal, že tam venku je ještě někdo další. Prostě musel doufat.

„Někde musejí být další lidé,“ řekl. „Jsou i jiné bunkry a úkryty a někomu určitě došlo, co se děje. Vždyť to bylo i ve zprávách, lidé museli vidět, jak to postupuje.“

„Nakonec ale vysílat přestali,“ podotkla Luna. „Nevíme, jestli tam venku ještě někdo je.“

Kevin při té myšlence polkl. Předpokládal, že prostě vypadl signál, ale co když nešlo o signál? Co když byli pryč i lidé, kteří přenosy natáčeli?

Zavrtěl hlavou. „Takhle přemýšlet nesmíme,“ řekl. „Musíme doufat, že tam jsou další lidé.“

„Lidé, kteří snad zabijí vetřelce,“ prohlásila Luna a v očích se jí zablesklo. Kevin z toho měl pocit, že kdyby teď měla možnost, bojovala by s mimozemšťany ona sama.

Chápal to. Taková už Luna byla – vlastně i kvůli tomu ji měl tak rád. Dokonce i on sám cítil stejný hněv, jako by v něm bublal stále víc. Stačilo pomyslet na to, jak ho vetřelci podvedli a o co všechno ho připravili.

Potřeboval se zaměstnat prohledáváním bunkru, protože jedinou alternativou byly myšlenky na jeho matku, přátele a všechny ostatní, kteří teď nejspíš stáli venku a čekali na přistání mimozemšťanů.

Pokračovali tak v prohlídce bunkru a netrvalo dlouho, než našli něco, co vypadalo jako východ. Nad uzávěrem, který vypadal jako dveře torpédometu – dokonce měly i obrovskou kulatou kliku – byl nápis „Nezabezpečené prostředí. Pouze pro případ nouze!“ Kevinovi připadaly dveře k průlezu příliš úzké – dospělí by možná měli problém se jimi protáhnout. On s Lunou ale problémy mít nebudou.

„Nezabezpečené prostředí?“ zeptala se Luna. „Co myslíš, že to znamená?“

„Řekl bych, že tenhle východ asi nemá přechodovou komoru,“ hádal Kevin. Slova kolem průlezu působila výhružně. Jako by bylo nebezpečné ho otevřít. Možná to tak skutečně bylo.

„Nemá přechodovou komoru?“

„Asi by jen zdržovala, když je potřeba se rychle dostat ven.“

Viděl, jak Luna sklouzla rukou k masce, kterou musela mít nasazenou celou cestu sem a která se jí teď houkala na opasku džínů. Kevin tušil, na co myslí.

„Ty výpary se sem určitě nedostanou,“ snažil se ji uklidnit. Nechtěl, aby byla vyděšená. „Určitě ne, pokud neotevřeme.“

„Vím, že je to hloupost,“ řekla Luna. „Nejspíš už nejsou ani tam venku. Jen, že ti lidé, které už to ovládá...“

„Prostě máš pocit, že tu není bezpečno?“ zkusil to Kevin. Právě teď by asi neměl pocít bezpečí vůbec nikde, dokonce ani tady.

Luna přikývla. „Radši bych se u těch dveří nezdržovala.“

Kevin s ní zamířil zpět do bunkru, dál od nouzového východu. On se cítil o něco lépe – věděl, že pokud by to bylo nutné, můžou utéct zadním vchodem. I když doufal, že to nutné nebude. Potřebovali se teď někde skrýt. Někde, kde je mimozemšťané nenajdou a kde budou moct vydržet tak dlouho, než bude bezpečné vyjít ven.

Nebo dokud ho nezabije jeho nemoc. To byla dost děsivá myšlenka. Právě teď neměl žádné leukodystrofické záchvaty ani třesy, ale nepochyboval, že se vrátí. A že se zhorší. Jen díky tomu, že musel řešit horší věci, se nesoustředil na svoji nemoc. V porovnání s mimozemskou invazí mu připadala nevýznamná.

„Myslím, že tam dole jsou místnosti,“ řekla Luna a vedla ho jednou z chodeb. Opravdu tam byly. Obrovské ubytovny plné kavalců. Většina z nich byla neobsazených, některé ale byly rozestlané a byly u nich nějaké osobní věci.

„Člověk by řekl, že alespoň někteří zůstanou uvnitř,“ pronesl Kevin. „To, že tu není vůbec nikdo, nedává smysl.“

Luna zavrtěla hlavou. „Nejspíš šli ven pomáhat. A pak... no, když si uvědomili, že to není dobrý nápad, už je ovládali vetřelci.“

Vypadalo to tak, ale byla to příšerná představa.

„Chybí mi rodiče,“ pronesla náhle Luna. Možná nad tím přemýšlela celou dobu. Bolest, kterou cítil Kevin kvůli ztrátě matky taky nezmizela. Pouze ustoupila do pozadí kvůli potřebě dělat jiné věci, kvůli potřebě dostat se do bezpečí a postarat se o to, aby byli oba v bezpečí.

„Taky mi chybí mamka,“ přiznal Kevin a posadil se na jeden z kavalců. Uvědomil si, že si nevzpomíná, jak vypadala, než se jí zmocnili vetřelci. Dokázal si vybavit jen to, jak otevřela dveře a chtěla ho chytit.

Luna se posadila na druhý kavalec. Ani jeden z nich se neposadil na jeden z rozestlaných. Měli pocit, že by to nebylo správné. Že ty kavalce někomu patřily a že by se ti lidé mohli každou chvíli vrátit.

„Nejde jen o mé rodiče,“ řekla Luna. „Co všichni ostatní ve škole? Všichni lidé, které jsem kdy potkala. Všechny je unesli. Úplně všechny.“

Složila hlavu do dlaní a Kevin se ji pokusil vzít za ruku. Nic neříkal. I jemu ta myšlenka vyrazila dech. To, že všechny ostatní unesli mimozemšťané. Všechny lidi – přátele, celebrity, i ty, o kterých nikdy neslyšel...

„Už nikdo nezbyl,“ pronesla Luna.

„Myslel jsem, že jsi lidi stejně neměla ráda,“ opáčil Kevin. „Myslel jsem, že podle tebe byla většina lidí stejně hloupá.“

Luna se při těch slovech lehce usmála, ale zdálo se, že ji to stojí spoustu sil. „Raději bych hlupáky než lidi ovládané vetřelci.“ Odmlčela se. „Myslíš... myslíš, že budou lidi zase v pořádku?“

Kevin se na ni nemohl ani podívat. „Nevím.“ Nenapadalo ho, jak by se mohli uzdravit. „Ale my jsme v bezpečí. A to je jediné, na čem záleží.“

Nebylo to to jediné, ani zdaleka ne.

Znovu prohledávali bunkr, než narazili na další zásoby prostěradel a příkrývek. Nehodlali si brát nic z rozestlaných postelí. Nechali je ve stavu, v jakém je našli. Jako kdyby se jejich majitelé mohli každou chvíli vrátit. Kevinovi ale bylo jasné, že se to nejspíš nestane. Nejspíš je teď všechny ovládali vetřelci.

Vrátili se do kuchyně, aby se najedli. Na balíčku bylo uvedené kuře, ale Kevinovi přišlo jídlo úplně bez chuti. Možná to bylo dobře, vzhledem k tomu, jak se tvářila Luna.

„Už nikdy si nebudu stěžovat na zeleninu,“ pronesla, i když jí to Kevin nevěřil. Nebyla by to Luna, kdyby si nestěžovala.

Když dojedli, postupně se umyli v jedné z koupelen. Nejspíš by si každý mohli zabrat jednu dvě nebo víc koupelen jen pro sebe, ale Kevin se nechtěl vzdalovat od Luny. Když přišlo na volbu postelí, vybrali si dvě, které byly téměř vedle sebe, i když si mohli vybrat z nepřeberného počtu. Bylo to, jako kdyby měli soukromý ostrov jen pro sebe a když se Kevin hodně snažil, dokázal by skoro předstírat, že jde jen o nějakou školní akci. Ve skutečnosti se mu to nedařilo, ale minimálně to zkusil.

Zhasli světla a do postele se dostali za pomoci vojenských svítílen. Luna se vyškrábala na hodní palandu vybrané postele, zatímco Kevin u té své zůstal dole.

„Bojíš se výšek?“ zeptala se Luna.

„Nechci, abych cestou nahoru měl nějaké vidění a spadl přitom ze žebříku,“ odpověděl Kevin. Ne, že by měl nějaké vize od chvíle, kdy ostatní varoval před invazí. Ne, že by k něčemu bylo, kdyby přišly nové vize. Zamyslel se, k čemu mu ty vize vlastně byly, když stejně nepřinesly nic dobrého.

„Jasně,“ přikývla Luna. „Myslím... jo, asi bys měl být opatrný.“

„Možná, že bude ráno moudřejší večera,“ usmál se Kevin. Sám tomu moc nevěřil.

„Nejdřív se ho musíme dočkat,“ podotkla Luna.

„To určitě zvládneme,“ řekl Kevin. Co je vlastně bude čekat ráno? Budou po světě pobíhat hordy mimozemšťanů? Bude povrch planety proměněný v neobyvatelnou poušť?

„Možná, že přijdeme na to, co dál,“ pronesla Luna. „Možná, že si vysníme, jak tohle všechno zvládnout.“

„Možná,“ přikývl Kevin, i když se bál, že ve snech uvidí jen davy mlčících a zírajících lidí.

„Dobrou noc,“ pronesl.

„Dobrou.“

Kevin měl pocit, jako by mu usínání trvalo celou věčnost. Ležel v temnotě a poslouchal prohlubující se Lunin dech. Pak začala chrápat a Kevin si byl jistý, že když jí o tom řekne, bude to popírat. Bez ní by to tu bylo úplně jiné. I kdyby tu byl Kevin s někým jiným, nejspíš by si připadal osamělý, ale takhle...

...takhle byl pořád skoro sám, ale mohl svoji samotu sdílet s Lunou. Kevin se nedokázal odpoutat od myšlenek na to, co se stalo s jeho matkou, se všemi ostatními, ale když už nic jiného, alespoň Luna byla v bezpečí.

Tyhle myšlenky ho pronásledovaly celou dobu před usnutím a pak i ve snech.

Ve snech ho totiž obklopovaly davy lidí, které znal. Byla tam jeho matka, přátelé ze školy, učitelé, lidé z NASA. Byl tam Ted ověšený vojenským materiálem, profesor Brewster, jehož pohled naznačoval, že nesouhlasí s ničím, co Kevin kdy udělal.

Rysy jejich obličejů se pod Kevinovým pohledem měnily v úplně cizí. Jako ze sbírky sci-fi filmů. Někteří měli náhle šedivou kůži a velké černé oči, jiní zase působili jako hmyz s chitinovými pláty. Profesor Brewster měl místo rukou chapadla a doktorka Levinová měla doslova oči na stopkách. Pohnuli se směrem ke Kevinovi a ten se dal do běhu.

Probíhal chodbami NASA a unikal jim jen tak tak. Objevovali se ve dveřích, ve kterých se objevit nemohli, a i když Kevin v NASA nějakou dobu žil, nedařilo se mu najít cestu ven. Netušil, co má dělat.

Vrhl se do jedné z laboratoří. Zabouchl za sebou dveře a zabarikádoval je židlemi, stoly a vším co mu přišlo pod ruku. Proměnění lidé za dveřmi do nich nepřestávali bušit. Tupé údery jejich rukou narážejících do dveří se nesly laboratoří a náhle se ozvalo poplašné hlášení...

Kevin se probudil se zalapáním po dechu. Všude byla tma, ale při pohledu na mobil si Kevin uvědomil, že je to jen kvůli tomu, že je bunkr pod zemí. Zvuk poplašného hlášení ale bylo slyšet dál, stejně jako tupé kovové dunění.

Věděl, že je vzhůru i Luna, protože rozsvítila.

„Co je to?“ zeptal se Kevin.

Luna se na něj podívala. „Myslím... myslím, že se někdo chce dostat dovnitř.“

KAPITOLA DRUHÁ

Spěchali do velícího střediska. Jak se blížili ke vchodu, bylo bušení stále hlasitější. Kevina by zajímalo, čím do těch dveří, kdo bušil – vždyť za nimi byla ještě přechodová komora.

Luna vypadala ustaraně.

„Co se děje?“ zeptal se Kevin.

„Co když jsou to vetřelci, nebo proměnění?“ zeptala se. „Co když loví přeživší?“

„Proč by to dělali?“ zeptal se Kevin, ale ucítil vlnu strachu. Co když má Luna pravdu? Co když se dostanou dovnitř?

„Protože já bych to tak udělala, kdybych byla na jejich místě,“ odpověděla Luna. „Sebrala bych všechno a postarala se, aby nezůstal nikdo, kdo by se mohl bránit nebo mstít. Zabíjela bych každého, kdo by se mi postavil do cesty.“

Jako už po několikáté vyděsila Kevina Luna svojí temnou stránkou. I tak ale cítil strach, který se za jejími slovy skrýval. I on ho měl. Co když se dostali do bezpečí jen, aby zjistili, že vlastně v bezpečí nejsou?

„Zjistíme, kdo je tam venku?“ zeptal se Kevin.

Luna ukázala na temné obrazovky. „Už od včera nevidíme vůbec nic.“

„Ale tady bylo jen vysílání ze světa,“ nedal se Kevin. „Musí tu být... nevím, nějaké bezpečnostní kamery nebo něco.“

Určitě tam byly. Vojenská výzkumná základna přece nemohla být slepá a neřešit, co se děje kolem. Začal mačkat tlačítka a snažil se zjistit, které to všechno uvede do chodu. Většina obrazovek nereagovala. Signál z okolního světa byl buď něčím blokový, nikdo už nevysílal, nebo... kdo ví. Luna také zkusila několik tlačítek i když jí Kevin podezříval, že ani ona sama neví, co vlastně dělá. Stejně jako on.

„Ať je to, kdo je to, nevím, jestli ho pouštět dovnitř,“ řekla Luna. „Může to být kdokoli.“

„To může,“ přikývl Kevin, „ale co když je to někdo, kdo potřebuje naši pomoc?“

„Možná,“ pronesla Luna, ale nezněla nijak přesvědčeně. „Ať je to, kdo je to, do těch dveří mlátí fakt silně.“

To byla pravda. Kovové dunění se neslo chodbami dlouhou ozvěnou. Šlo vždy o tři rány a Kevin si jen pomalu uvědomoval, že rozestupy mezi rány mají určitý vzor.

„Tři krátké, tři dlouhé, tři krátké,“ řekl.

„Myslíš SOS?“ vydechla Luna.

Kevin vykulil oči.

„Myslela jsem, že to znají všichni,“ řekla. „Já si z morseovky asi víc nepamatuju.“

„Takže je to někdo, kdo má problémy?“ zeptal se Kevin a při té myšlence ucítil nový příval strachu. Neměli by pomáhat místo toho, aby takhle váhali? Na jedné klávesnici si všiml obrázku kamery. Stíkl ho a na obrazovkách se objevily záběry z bezpečnostních kamer kolem základny.

„Tamhle,“ ukázala Luna na jeden ze záběrů. Kevin nevěděl, na co se soustředit. „Pusť mě k tomu.“

Stíkla nějaká tlačítka a záběr se objevil na víc obrazovkách.

Kevin nevěděl, co čekal – hordu lidí ovládanou vetřelci, vojáka, který věděl o téhle základně a probojoval se k ní přes mimozemšťany? Dost možná něco takového, ale určitě ne dívku v jeho věku, která v pravidelném rytmu bušila do dveří zbytkem nějaké značky.

Měla sportovní postavu, tmavé, na krátko ostříhané vlasy a provokativní piercing v nose. Kevin viděl, že má hezký obličej. Vlastně moc hezký, pomyslel si. Současně si ale uvědomil, že by asi dívka

neměla radost, kdyby jí to řekl. Měla na sobě tmavou mikinu s kapucí a na ní ještě koženou bundu, která jí byla očividně moc velká. Na nohou rozedrané džínsy a trekingové boty. Na zádech nesla malý batoh, jako kdyby opravdu byla na túře v horách, ale podle toho, jak vypadala, se zdálo, že spíš utíká z domova. Oblečení totiž měla tak špinavé, až se zdálo, že byla venku dávno před příchodem vetřelců.

„Tohle se mi nelíbí,“ pronesla Luna. „Proč se dovnitř snaží dostat jen jedna holka?“

„Nevím,“ řekl Kevin, „ale asi bysme ji měli pustit.“

Dávalo to přece smysl, nebo ne? Pokud žádala o pomoc, měli by to alespoň zkusit, že? Dívka se teď dívala přímo do kamery, a i když neslyšeli žádný zvuk, bylo jasné, že nemá zrovna radost, když je zavřená venku.

Luna něco stiskla a teď už dívku slyšeli díky vnějším mikrofonům.

„...pustit dovnitř! Ty věci tu pořád ještě jsou! Určitě!“

Kevin se zadíval na jinou obrazovku a opravdu na ní viděl nějaký pohyb. Pohyb lidí, kteří se pohybovali sice pomalu, ale s jasným cílem. Bylo očividné, že se jich zmocnili vetřelci.

„Měli bysme ji pustit dovnitř,“ řekl Kevin. „Nemůžeme ji nechat venku.“

„Nemá masku,“ podotkla Luna.

„A?“

Luna zavrtěla hlavou. „A pokud nemá masku, jak je možné, že ji ty výpary neproměnily? Jak můžeme vědět, že není jednou z nich?“

Jako kdyby je dívka slyšela. Přiblížila se ke kameře a doslova na ně upřela oči.

„Vím, že tam jste,“ řekla. „Viděla jsem, že se ta kamera pohnula. Hele, nejsem jedna z nich. Jsem normální. Podívejte se!“

Kevin se jí zadíval do očí. Měla je vykulené a tmavě hnědé. Hlavní ale bylo, že její zornice byly normální. Ne bílé, jako u vědců, kterých se zmocnily výpary z kamene nebo u jeho matky, která na něj čekala doma...

„Musíme ji pustit dovnitř,“ prohlásil Kevin. „Pokud ji necháme venku, dostanou ji.“

Na obrazovce skutečně bylo vidět postavy ve vojenských uniformách, jak se přibližují.

Rozběhl se k přechodové komoře a v ruce svíral klíč od doktorky Levinové. Za dveřmi čekala dívka, zatímco vojáci začali zrychlovat.

„Dovnitř, rychle!“ vyhrkl Kevin. Zatáhl dívku dovnitř. Neměli času nazbyt. Zatáhl za dveře a věděl, že jakmile se zavřou budou v bezpečí. Vytvoří přehradu mezi nimi a proměněnci.

Dveře se nedovřely.

„Pomoz mi,“ křikl Kevin na dívku. Táhl ze všech sil, cítil, jak jsou dveře těžké. Dívka se chopila madla a ze všech sil zabrala.

Vojáci se stále přibližovali, teď už běželi. Jediné, co mohl Kevin dělat, bylo soustředit se na dveře. Jen díky tomu potlačil strach, nepustil je a neutekl.

Konečně se dveře pohnuly a se zaskřípěním se zavřely. Kevin slyšel duté cvaknutí, se kterým zapadly na místo a zarachocení automatického zámku.

„Spouštím dekontaminační proceduru,“ pronesl elektronický hlas stejným tónem, jako když se tu Kevin s Lunou objevili poprvé. Pak se ozvalo syčení vzduchu hnaného přes filtry bunkru.

„Ahoj, já jsem Kevin,“ představil se. Měl pocit, že by v takovou chvíli měl říct něco dramatičtějšího, ale nenapadlo ho, co by to mělo být.

Dívka chvíli mlčela, jako by si se zpožděním uvědomila, že Kevin nejspíš čeká na odpověď. „Já jsem Chloe.“

„Rád tě poznávám, Chloe,“ pronesl Kevin.

Tiše si ho prohlížela, jako by ho odhadovala. Zdálo se, že se chystá utéct. „Jo, jasně.“

Otevřely se druhé dveře přechodové komory. Luna už na ně čekala a usmívala se svým nejpříjemnějším úsměvem, i když původně protestovala proti tomu, aby Chloe pustili dál.

„Ahoj,“ pronesla a podala Chloe ruku. „Já jsem Luna.“

Chloe se na ni podívala, ale ruku jí nepodala. Jen pokrčila rameny.

„Tohle je Chloe,“ pronesl místo ní Kevin.

Chloe téměř bez zájmu přikývla a opatrně se rozhlížela.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala se nakonec.

„Žádní ostatní nejsou,“ odpověděla Luna. „Jsme tu jen my. Já a Kevin.“

Udělal krok ke Kevinovi, jako by chtěla ukázat, jaký jsou tým. Dokonce mu položila ruku na rameno.

„Jen vy dva?“ zeptala se Chloe. Posadila se do jedné z židlí velitelského střediska. Zavrtěla hlavou. „Taková dálka a jste tu jen vy dva.“

„Odkud jsi sem přišla?“ zeptal se Kevin.

„Na tom nesejde,“ pronesla Chloe, aniž by se na něj podívala.

„Myslím, že na tom docela sejde,“ štekla Luna. „Jen tak se tu ukážeš a chceš, abysme ti věřili?“

Chloe se na ni chladně podívala, znovu pokrčila rameny a pak odešla z místnosti. Kevin ji následoval. Hlavně kvůli tomu, že kdyby za ní šla Luna, nejspíš by došlo k velké hádce. A také proto, že na Chloe bylo něco zajímavého. Bylo toho tolik, co o ní nevěděl.

„Nemusíš mě sledovat,“ odsekla Chloe, když si všimla, že za ní Kevin jde chodbou.

„Myslel jsem, že bych tě tu provedl,“ řekl. „Víš... jestli chceš.“

Chloe znovu pokrčila rameny. Zdálo se, že má různé způsoby, jak krčit rameny. Tohle pokrčení nejspíš znamenalo, že jí to nevadí. Kevin si nebyl jistý, co si o ní myslet.

„Prohledávali jsme to tu od chvíle, kdy jsme se sem dostali,“ řekl Kevin. „Je tu kuchyně a skladiště. Taky nějaké sprchy. Tady je ložnice, ve které jsme spali. Jestli chceš, vyber si postel. Já spím tamhle a Luna taky.“

Chloe si vybrala postel na opačné straně místnosti.

„Ne, že bych vám nevěřila,“ řekla, „ale neznám vás a...“ Zavrtěla hlavou, aniž by větu dokončila. Měla přitom podivný výraz.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Kevin.

„Jo, dobrý,“ štekla Chloe, ale pak jako by si uvědomila, co udělala. „Jsem v pohodě. Jen jsem se o sebe nějakou dobu starala sama. Myslím, že mám trochu problém se otevřít ostatním.“

„Jasně,“ řekl Kevin a ustoupil ke dveřím. „Můžu jít pryč, jestli nechceš—“

„Utekla jsem z domova,“ řekla Chloe. Kevin doslova zamrzl na místě.

„Cože?“

„No... už předtím, než přišli mimozemšťané,“ pokračovala Chloe. „Moje matka na mě pořád jen řvala a taťka... no, něco se stalo a všichni mi tvrdili, že jsem šílená... každopádně mám na severu bratrance. Říkala jsem si, že pokud se k němu dostanu, bude to dobrý. A pak přišli mimozemšťané.“

Kevin měl pocit, že mu neříká všechno, ale nechal to být. Podle toho, jak často se odmlčela se mu zdálo, že jde o něco hodně bolestivého. Jako kdyby si myslela, že když o tom nebude mluvit, všechno zmizí. Sám to moc dobře znal. Bylo to stejné, jako když se tvářil, že je zdravý a doufal, že tak zmizí jeho nemoc.

„Jak jsi dokázala přežít?“ zeptal se.

„Dělala jsem, co jsem musela,“ pronesla Chloe defenzivně. Znovu vypadala poněkud vyděšené. „Počkej, ty myslíš, když se všichni ostatní změnili? Asi... asi to bylo jen štěstí. Byla jsem daleko od všech ostatních, když se to stalo. Prý to byl nějaký plyn nebo co, ale když jsem se dostala ven, viděla jsem jen lidi, co vydechovali nějaký hnus na ostatní.“

„Když ses dostala ven?“ nechápal Kevin.

„Jeden řezník mě zamkl. Prý že jsem ho chtěla okrást.“

Zamkl ji někde, kam se nedostaly výpary? A znamenalo to, že už on ani Luna nepotřebují masky?

„Bude to dobré,“ řekl Kevin.

Chloe zase jen pokrčila rameny. „Ty jsi ten kluk z televize, že? Když ses představil jako Kevin, nedošlo mi to, ale teď tě poznávám. Proto jsi tady? Zavřeli tě na bezpečném místě, protože jsi ten kluk, který ví o mimozemšťanech?“

Kevin zavrtěl hlavou a znovu se k ní přiblížil. „Nezavřeli mě tady. Doktorka Levinová mi dala klíče od bunkru pod výzkumným centrem NASA, ale tam jsme se nedostali. S Lunou jsme museli najít tenhle.“

Chloe přikývla. „Luna... je tvá přítelkyně?“

Tohle byla věc, kterou si vždy všichni mysleli. Kevin nechápal proč. Zdálo se mu samozřejmé, že s Lunou nikdy chodit nebude.

„Je to má kamarádka,“ odpověděl. „My dva... tedy...“

Bylo zvláštní, jak snadné bylo mluvit o vetřelcích, ale když přišlo na něj a Lunu...

„Divný,“ prohlásila Chloe. „Chci říct, že vypadáš jako fajn kluk. Já bych tě rozhodně neměla jen za kamaráda. Zajímalo by mě—“

Kevin nezjistil, co by ji zajímalo, protože v tu chvíli se od dveří ozvalo nucené zakašlání. Když se Kevin ohlédl, uviděl Lunu, jak je probodává pohledem.

„Jen mě zajímalo, proč vám to trvá tak dlouho,“ řekla a nezněla vůbec nadšeně. Vypadala... jako by snad žárlila. Kevinovi to nedávalo smysl, protože se přece nic nestalo, a navíc mezi nimi nic nebylo. Nebo ano?

„Ahoj, Luno,“ vyhrkl Kevin. „Chloe mi o sobě zrovna vyprávěla.“

„Jo, určitě,“ pronesla Luna. „Možná by mohla povyprávět i mně. A možná, že bysme mezitím mohli zkusit vymyslet, co dál.“

Zamířili do kuchyně, protože ani jeden z nich ještě nesnídal. Kevin vyrazil pro zásoby do skladiště, i když si nebyl jistý, jestli má nechat Lunu s Chloe o samotě.

Vybral balíček, který tvrdil, že se v něm skrývají borůvkové palačinky. Když se k dívkám vrátil, obě mlčely. Což bylo poněkud zvláštní – Luna totiž téměř nikdy nemlčela.

„Našel jsem borůvkové palačinky,“ řekl.

„Super,“ prohlásila Luna. „Miluju borůvkové palačinky.“

„Taky je mám ráda,“ pronesla Chloe, i když měl Kevin pocit, že to říká jen kvůli Luně.

„No, nevím, jestli budou dobré,“ poznamenal Kevin.

Brzy si to ověřili. Palačinky chutnaly jako něco, co bylo zabalené mnohem déle, než by mělo být. I tak ale byli všichni tolik hladoví, že se rozhodli je sníst.

„Jak ses o tomhle místě dozvěděla?“ zeptal se Kevin Chloe během jídla.

„Můj táta... jeho prací bylo... že věděl spoustu věcí,“ pronesla. Nic víc ale nedoplnila. Kevin předpokládal, že kdyby se místo něj zeptala Luna, nedozvěděli by se ani tohle.

„Takže jsi sem vyrazila a bušila jsi do dveří, dokud jsme tě nepustili dovnitř?“ zeptala se Luna. Kevin měl pocit, že se jí to zdá nepravděpodobné.

„Někam jsem jít musela,“ pronesla Chloe.

„Zajímalo by mě, jestli jsou nějaká další taková místa. Jestli se někomu podařilo se ukrýt,“ pronesl Kevin dřív, než se Chloe s Lunou stihla pohádat. Chtěl, aby spolu ty dvě vycházely.

„Pokud jsou taková místa, nemůžeme se s nimi spojit,“ prohlásila Luna. „Nemáme signál pro obrazovky a všechno komunikační vybavení je na nic, když nevíme, s kým se chceme spojit.“

„Možná, že je jen neumíte použít,“ pronesla Chloe.

Luna ji probodla pohledem.

„Stejně tu můžeme zůstat, jak dlouho budeme potřebovat,“ řekla Luna. „Jsme tu v bezpečí. Už jsme se o tom s Kevinem bavili včera.“

To byla pravda a Kevinovi to v tu chvíli připadalo uklidňující. Ale co dál? Opravdu mohli všichni tři po zbytek života zůstat zavření v bunkru?

„Možná bych o něčem věděla,“ řekla Chloe, zatímco žvýkala palačinku.

„Jen tak prostě o něčem víš?“ zajímala se Luna. „Ze stejného zdroje, jako ses dozvěděla o tomhle bunkru?“

Kevin měl pocit, že Luna Chloe z něčeho podezírá. Vzhledem k tomu, že Chloe nic neprovedla, chtěl jí věřit, ale Luna měla zřejmě jiný názor.

Chloe odložila vidličku. „Slyšela jsem o něm od lidí, které jsem potkala. Došlo mi, že tohle bude blíž a bude to bezpečnější, ale pokud tu nikdo není...“

„Jsme tu my,“ opravila ji Luna. „A jsme tu v bezpečí.“

„Jsme?“ obořila se na ni Chloe a zadívala se na Kevina, jako by čekala, že něco řekne. „U Los Angeles by měla být skupina, která pomáhá uprchlíkům se shromáždit a zůstat v bezpečí. Říkají si Přeživší.“

„Takže chceš, abychom šli do Los Angeles a našli je?“ zeptala se Luna.

„A jaký je tvůj plán? Sedět tady a čekat, až se všechno spraví?“

Kevin klouzal pohledem z jedné dívky na druhou a snažil se přijít na to, jak je uklidnit.

„Máme dost jídla, abychom tu přežili a možná se nám podaří zprovoznit rádio. Nemůžeme jen tak jít ven, když tam může být úplně cokoli.“

Chloe zavrtěla hlavou. „Bude to jen horší. Věř mi.“

„Mám ti věřit?“ zeptala se Luna. „Vždyť tě ani neznáme. Zůstaneme tady.“

Kevin tenhle tón znal až moc dobře. Znamenalo to, že Luna neustoupí.

„To se podívejme, jak si tahle hezká tvářička myslí, že to tu vede,“ štěkla Chloe.

„Nic o mě nevíš,“ pronesla výhružným tónem Luna.

Kevin vlastně ani nechápal, proč se hádají. Snažil se, aby ho do toho nezatáhly, ale zdálo se, že se bude muset ozvat.

Vstal, aby něco řekl, ale zarazil se, protože ucítil pronikavou bolest v hlavě. Ucítil něco, co nevnímal už celé dny.

„Kevine?“ ozvala se Luna. „Jsi v pořádku?“

Kevin zavrtěl hlavou. „Myslím... myslím, že se blíží další vysílání.“

KAPITOLA TŘETÍ

Kevinovou myslí znovu blikotala čísla. Mihotala se rychle za sebou, jako kdyby se mu snažila vypálit do mozku. Byly téměř příliš rychlé na to, aby bylo možné si je zapamatovat, ale Kevin věděl, že to musí zkusit. Zkusil si je zapamatovat...

Probral se. Zamrkal a viděl nad sebou palandu. Hlava ho bolela, jako by ho někdo praštil, ale Kevin věděl, že se nic takového nestalo. Byla to bolest z toho, jak se jeho tělo snažilo zpracovat mimozemský signál. Marně se snažilo udržet ho. Kevin ucítil něco vlhkého na horním rtu a když si na něj sáhl, zjistil, že krvácí z nosu.

„Na,“ ozvala se Luna a podala mu kapesník.

„Díky,“ odpověděl Kevin.

Chloe ho sledovala z druhé strany postele, jako kdyby tvořil bariéru mezi ní a Lunou.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se. „Co se stalo?“

„Už jsem ti řekla, co se stalo,“ pronesla Luna. Kevin v jejím hlase slyšel podráždění.

Chloe zavrtěla hlavou. „Chci to slyšet od něj.“

Kevin polkl. „Myslím... myslím, že bude další vysílání.“

„Říkala jsem ti to,“ pronesla Luna se sebeuspokojením. Pak se znovu zadívala na Kevinu. „Počkej, ty myslíš, že bude další?“

Kevin si nebyl jistý. Dřív si jistý býval.

„Nebyla tam žádná slova,“ odpověděl. „Jenom samá čísla.“

„Stejně jako poprvé,“ pronesla Luna.

Kevin přikývl a pokusil se posadit. Když zamrkal, viděl ta čísla poměrně jasně. Jako by mu je někdo vypálil do víček, ať už chtěl nebo ne.

„Takže takhle se to děje?“ zeptala se Chloe nadšeně. „Ty svým mozkiem zachycuješ vysílání?“

„Spíš náznaky,“ pronesl Kevin, „přímo to vysílání zachycuje NASA svými radioteleskopy. A já to umím přeložit.“

„To je... super,“ pronesla Chloe.

Bylo snadné zapomenout na to, že jsou lidé, kteří tohle všechno slyší poprvé.

„Není to nic zábavného,“ poznamenala Luna. „Sama vidíš, co to s Kevinem dělá. A taky jsi viděla všechny problémy, které to způsobilo... nejen to, že jsou tu vetřelci. Vyhržovali nám, snažili se nás zabít. Lidé Kevinovi nevěřili. Víš, jaké to je, když ti nevěří a ty přitom říkáš pravdu? Když ti říkají, že jsi cvok?“

Chloe se tvářila stále navztekaněji, ale když Luna domluvila, nic neřekla.

„Jo,“ pronesla nakonec měkce. „Vím, jaké to je.“

Přešla k jiné posteli a posadila se na její roh. Kevin viděl, že si poklepává prsty na stehno, jako by chtěla říct, ještě něco dalšího, ale neudělala to. Kevin by se jí zeptal, ale místo toho promluvila Luna.

„Takže nás čeká další zpráva?“ zeptala se. „Další vysílání od mimozemšťanů?“

Kevin přikývl. „Ne od těch, kteří nás napadli. Tohle vypadá spíš na ty druhé. Ty, kteří se nás pokoušeli varovat.“

„Myslela jsem si to,“ řekla Luna. „Vždyť co by nám teď chtěli říct ti útočníci? Vzdejte se a nechejte se zničit, bídní pozemšťané? Odpor je marný? Co by to bylo za vetřelce, kdyby se takhle vytahovali, když už stejně vyhráli?“

„Dělají to všichni,“ zamumlala Chloe. Pak vstala a vyrazila pryč.

Luna se jejím směrem zašklebila. „Co je to s ní?“

Kevin zavrtěl hlavou. „Netuším. Mám pocit, že než se dostala sem, stalo se jí něco ošklivého.“

„Myslíš něco horšího, než že náš svět zabrali vetřelci?“ zeptala se Luna. „Nebo horšího než týpek s nožem na tiskové konferenci?“

„Nevím,“ zopakoval Kevin. Měl pocit, že by měl za Chloe vyrazit, ale neměl na to dost sil. A navíc by tím jenom naštvál Lunu.

„Myslela jsem, že ti to řekla,“ prohlásila Luna. „Každopádně se zdálo, že si spolu vážně hezky povídáte, než jsem se objevila.“

Znovu zněla téměř žárlivě, ale proč by žárlila? Musela vědět, že Kevin je její nejlepší kamarád a nic víc, ne? Teď se ale zdálo, že by Luna chtěla být něco víc než kamarádka, přesto Kevin nevěřil, že by se něco takového mohlo stát.

„Vlastně mi toho moc neřekla,“ pronesl Kevin. „Jen to, že utekla.“

„Zdá se, že v tom je opravdu dobrá,“ pronesla Luna jedovatě.

„Luno,“ zavrtil hlavou Kevin. „Mohla bys aspoň zkusit být na ni milá? Víš, já nechápu, proč se na ni zlobíš. Čekal jsem, že spolu budete vycházet.“

„Protože jsme obě holky?“ zeptala se Luna.

„Ne!“ vyhrkl Kevin. „Spíš proto, že jste obě...“ Snažil se přijít na ta správná slova. Tvrdé? Chloe tak rozhodně vypadala. Luna sice ne, ale Kevin věděl, že taková je.

„Nemáme nic společného,“ prohlásila Luna. „Podle ní jsem jen hezká tvářička.“

V jejím podání to znělo jako urážka.

„No, vždyť—“

„Nech toho,“ zarazila ho Luna. Pak se odmlčela. „Dobře. Budu milá. Když už jsme tu všichni zavření v bunkru, asi budeme muset vycházet. Dělam to ale jen kvůli tobě, ne kvůli ní.“

„Díky,“ pronesl Kevin.

„Pokud je tu nový signál, nebudeme moct zůstat v bunkru, že?“ V Lunině podání to znělo jako naprostá samozřejmost. Pro ni to tak možná bylo. Luna vždycky dokázala něco vymyslet. Dost často vymýšlela plány, jak se dostat do ještě většího maléru.

Kevin nad tím zatím nepřemýšlel, ale Luna měla asi pravdu. Když tu bylo nové vysílání, museli přijít na to, co znamená, a to mohli udělat jen na jednom místě.

„Nejspíš budeme muset zpátky do institutu,“ řekl Kevin.

„I když se nám posledně jen o vlásek podařilo zmizet?“ zeptala se Luna. „Ani nevíme, čeho se ta zpráva týká, nebo jestli nám k něčemu bude, když už vetřelci stejně vyhráli. Mohlo by to být jen něco ve smyslu moc nás to mrzí, varovali jsme vás.“

„Co když je to ale něco jiného?“ odporoval Kevin. „Vážně si myslíš, že by nám posílali zprávu přes celý vesmír jen kvůli tomuhle?“

„Ne, to asi ne,“ zatvářila se teď Luna vážně.

„Co když naši způsob, jak vetřelce porazit, nebo jak jim zabránit v ovládnání lidských těl?“ pronesl Kevin. „Co když nám prozradí, jak to všechno zvládnout? Musíme se tam vrátit. Nebo alespoň já. Pro tebe bude bezpečnější, když—“

„Jestli to řekneš, tak tě praštím,“ zarazila ho Luna. „Samozřejmě, že jdu s tebou.“

„Ale já myslel, že—“

„Myslel sis, že mě tady necháš a sám si užiješ takovou zábavu?“ obořila se na něj Luna.

Kevin zavrtil hlavou. „Myslel jsem to tak, že jsme konečně v bezpečí. Myslel jsem, že bys tu raději zůstala. Já tam musím, abych přeložil zprávu, ale nikdo jiný— au!“

Rychle si promnul místo na paži, kam ho Luna praštila pěstí.

„Varovala jsem tě,“ řekla se širokým úsměvem, který prozrazoval, že ji to ani trochu nemrzí. „Jdu s tebou, protože někdo ti musí pomoci před proměněním. A navíc pokud najdeme způsob, jak jim nakopat za to, co nám provedli, chci o tom vědět.“

Tohle bylo na Luně to skvělé. Nevzdávala se ani když to bylo to nejlepší, co mohla udělat. Bojovala by s čímkoli, dokonce i s mimozemskou invazí.

„Už jsem ti někdy řekl, jak jsi úžasná?“ zeptal se Kevin.

„To mi říkat nemusíš,“ zakřenila se Luna. „Vím to i sama. Popravdě máš štěstí, že jsi můj kamarád.“

„Pravda,“ pronesl Kevin. Na okamžik se zatvářil vážně. „Pokud se tam máme vrátit, budeme potřebovat plán.“

„Budeme potřebovat zásoby,“ prohlásila Luna a začala odpočítávat na prstech. „Budeme potřebovat jídlo, možná náradí, abysme se dostali dovnitř, masky...“

„Chloe tvrdí, že výpary už jsou pryč,“ podotkl Kevin.

„A jak to může vědět?“ odporovala Luna. „Dobře, možná má pravdu, ale raději bych si ty masky vzala. Pro jistotu. A ty jí řekneš, že tam jdeme.“

„Možná bude chtít s námi,“ poznamenal Kevin.

Luna se zašklebila. „Nejspíš to bude lepší, než kdybysme ji tu nechali a doufali, že nás pak pustí zpátky. Začnu připravovat zásoby. Ty jdi za ní.“

Kevin procházel chodbou podzemního komplexu a hledal Chloe. Než ji ve spleti chodeb našel, chvíli mu to trvalo. Nakonec ji ale uslyšel někde vepředu.

„To nemůžu... to nemůžu...“

Kevin opatrně nakoukl do místnosti a spatřil Chloe, jak sedí na podlaze skladiště. Kolem ní byly rozházené předměty. Nezdálo se, že by tam byly náhodou. Jako by rukou smetla všechno z jedné z polic. Měla hlavu složenou v dlaních a jako by plakala.

„Chloe?“

Vzhlédla a rychle si setřela slzy, jako by se bála, že je Kevin použije proti ní.

„Jsem v pohodě,“ řekla, než se Kevin stihl na něco zeptat. „Jsem v pohodě.“

„Já říkal, že jsem v pohodě, když se mě lidé ptali na moji nemoc,“ pronesl Kevin a posadil se vedle ní. „Většinou to tak nebylo.“

„Já jsem jen... rozrušená... někdy,“ pronesla Chloe a Kevin předpokládal, že to slovo zvolila opravdu pečlivě, protože určitě mohla vybrat i jiné. „Někdy dělám věci, aniž bych o nich moc přemýšlela. I proto mi říkali, že jsem cvok.“

„Nemyslím, že jsi cvok,“ ujistil ji Kevin.

Chloe si povzdechla. „Neznáš mě. Přišel jsi sem, abys viděl, jak moc jsem magor?“

„Ne, samozřejmě, že ne,“ vyhrkl Kevin. „My... já... myslím, že se musíme vrátit zpátky do NASA. Podle toho, co jsem viděl, by mohla přijít další zpráva a mohla by být důležitá.“

„Ty chceš jít zpátky do města? Někam, kde jich může být plno?“ zeptala se Chloe. „To... to nedává smysl. Můžeme jít kamkoli. V Los Angeles jsou Přeživší, na severu mám bratrance...“

„Musíme to udělat,“ ujistil ji Kevin. „Luna připravuje zásoby a pak vymyslíme plán, jak se tam bezpečně dostat. Můžeš zůstat tady, jestli chceš. Nemusíš chodit s námi, pokud ti to připadá moc nebezpečné.“

„Nechceš mě s sebou?“ zeptala se Chloe a zněla stejně rozrušeně, jako před chvílí vypadala.

„Nic takového jsem neřekl,“ odpověděl Kevin.

„Ale myslel jsi to tak, nebo ne?“ štěkla na něj Chloe.

„Ne,“ odpověděl Kevin. „Jen jsem myslel, že nebudeš chtít jít. Sama jsi říkala, že to může být nebezpečné.“

Chloe pokrčila rameny. „To je jedno.“

„Chloe,“ pronesl Kevin. „Nechtěl jsem—“

„To je jedno,“ zopakovala Chloe dutým hlasem. „Dělej si, co chceš. Je mi to jedno. Prostě jdi a pracuj na těch blbých přípravách.“

„Chloe—“

„Jdi!“ štěkla.

Kevin odešel a doufal, že pokud nechá Chloe chvíli o samotě, budou si o tom všem moct promluvit později. Tak to přece lidé dělali, nebo ne? Mluvili spolu o všem možném.

Teď ale věděl, že by měl pomoci Luně s přípravou zásob na cestu. Budou toho potřebovat opravdu hodně. Od benzínu do auta, které čekalo venku, přes oblečení po mapy. Narazil na dveře označené slovem „Zbrojnice“ – když je ale zkusil otevřít, byly zamčené. Možná to bylo dobře. Pochyboval, že by se s Lunou dokázali prostřílet skrz hordy proměněných nezávisle na tom, kolik by měli zbraní. A navíc se mu přičila myšlenka, že by měl střílet na svoji matku, Luniny rodiče nebo kohokoli z institutu.

Pořád ještě nad tím přemýšlel, když z řídicí místnosti zaslechl zvuk poplachu.

Kevin se tam rozběhl a doufal, že jde o planý poplach nebo nějakou chybu, ale hluboko uvnitř věděl, že to tak nebude. Věděl přesně, kdo za ten poplach může a nechtěl ani přemýšlet nad tím, co tam asi vyvádí.

Když vběhl do místnosti, uviděl Chloe. Mačkala tlačítka na počítačích a z očí se jí koulely slzy. Bušila do klávesnice, jako kdyby tím mohla něco vylepšit.

„Chloe, co to děláš?“ obořil se na ni Kevin.

„Nemusím poslouchat, co mi říkáš. Nemusím poslouchat nikoho,“ prohlásila odhodlaně. „Nemůžeš mě tu držet. Musím se dostat ven!“

„Nikdo tě tu nechce—“

„Myslela jsem, že se ti líbím. Myslela jsem, že bys mohl být můj kamarád, ale jsi jako ostatní. Jdu pryč. Nemůžeš mě zastavit!“

Stiskla nějaké další tlačítko a zvuk poplachu se změnil. Z reproduktorů se rozléhal počítačový hlas.

„Zahájena nouzová evakuace. Otvírám dveře. Spořádaně opusťte základnu.“

„Co?“ vydechl Kevin. „Chloe, co jsi to udělala?“

„Co to vyvádí?“ vykřikla Luna, když vběhla do místnosti. Měla přes rameno batoh, do kterého očividně shromažďovala zásoby. Jak spěchala, ani ho nezavřela. Netvářila se nijak vesele.

Pořád ale vypadala lépe než Chloe. „Chtěli jste mě tu nechat, jako nějakého... vězně,“ prohlásila současně vztekle, úzkostlivě i vyděšeně. „Nenechám se tu zavřít. Půjdu za bratrancem. Zjistím, co se s ním stalo. A pak se přidám k Přeživším.“

Kevin viděl, jak se otevřely dveře přechodové komory. Šokovalo ho, když se současně otevřely i její druhé dveře a cesta ven tak byla otevřená. Kevin viděl silnici, stromy a co bylo horší, blížící se postavy.

Chloe téměř okamžitě proběhla ven. Kevin byl příliš šokovaný na to, aby se pokusil ji zastavit a Luna si rychle nasazovala masku, protože si očividně nebyla jistá, jestli je vzduch venku v pořádku nebo ne.

„Kevine, dveře!“ zaječela Luna a rozběhla se k nim. „Musíme je zavřít.“

Kevin přikývl. „To zvládnou.“

Nebo v to spíš doufal. Viděl postavy na druhé straně, jak se blíží k otevřeným dveřím. Bylo jich víc, než by čekal. Vždyť je přece vetřelci někam odváželi. Byli tam vojáci i turisté, celé rodiny, které se pohybovaly podivně ztuhle, ale koordinovaně.

Kevin mačkal tlačítka na klávesnici a doufal, že tak zvrátí to, co se právě stalo. Zdálo se ale, že je to úplně zbytečné. Vždyť vůbec nevěděl, jak fungují zdejší systémy. Nic nebylo jasně označené a navíc předpokládal, že nouzové otevření dveří ani nemělo jít jen tak zvrátit. Vždyť pak by lidé zůstali uvěznění uvnitř. Bušil do klávesnice a doufal, že se něco stane.

Nic nepomohlo. Dveře zůstaly otevřené a proměněnci se stále blížili.

Přicházeli si pro ně.

Kevina děsila myšlenka na to, co se stane, až se postavy dostanou k bunkru.

KAPITOLA ČTVRTÁ

„Běž!“ zařval Kevin, když se lidé, které vetřelci proměnili, přiblížili k bunkru. Luna se řídila jeho rozkazem a vyrazila hlouběji do chodeb tak rychle, až měl Kevin co dělat, aby jí stačil.

V utíkání byli dobří. Kdykoli měli problémy kvůli tomu, že byli někde, kde by být neměli, vždycky se jim podařilo utéct. Ať už je sledoval kdokoli. Nebo téměř vždy. Minimálně v polovině případů. Tentokrát ale šlo o víc než jen napomenutí od dospělých.

Slyšel dusot jejich nohou, očividně je pronásledovali bunkrem. Neozýval se žádný jiný zvuk, pouze hluk bot dopadajících na beton. Pronásledovatelé nekřičeli, nevršeli ani na ně nevolali, aby se zastavili. Z nějakého důvodu to takhle bylo ještě děsivější.

„Tudy!“ vykřikla Luna, která pořád mířila hlouběji do základny. Proběhli kolem zbrojnice a tentokrát by si Kevin přál, aby měli nějakou zbraň. Potřebovali ji totiž k tomu, aby se v jednom kuse dostali ven. Protože ale žádnou neměli, museli se spokojit s tím, že převrhávali cokoli, co se jim dostalo pod ruku, nebo že postupujícím proměněncům strčili do cesty úklidový vozík. Občas se jim podařilo i zavřít některé dveře. Podle hluku Kevin poznal, že některé překážky zabraly, ale nezdálo se, že by to jejich pronásledovatele nějak zvlášť zpomalilo.

„Buď tiše,“ zašeptala Luna a stáhla Kevina do další chodby. Zpomalili a šli po špičkách. O chvíli později se kolem prohnal dav turistů a vojáků. Očividně je ovládali vetřelci.

„Jak to, že jsou tak rychlí?“ zašeptal Kevin a snažil se popadnout dech. Zdálo se mu to nespravedlivé. Člověk by řekl, že před mimozemskou invazí půjde alespoň utéct.

„Vetřelci zřejmě využívají jejich svaly do posledního kousku,“ pronesla Luna, „a je jim jedno, jestli se unaví nebo jestli jim ublíží. Asi jako když nějaká babka zvedne auto.“

„Babky dokážou zvednout auto?“ zajímal se Kevin.

Luna pokrčila rameny. Vzhledem k plynové masce, kterou měla přes obličej, se nedalo říct, jestli si dělá legraci nebo ne. „Viděla jsem to v telce. Už ses vydýchal?“

Kevin přikývl, i když to nebyla tak docela pravda. „Kam půjdeme? Jestli nejsou úplně hloupí, nechali někoho u vchodu.“

„Tak použijeme ten druhý,“ pronesla Luna.

Nouzový východ. Kevin tolik přemýšlel nad bunkrem zamořeným vetřelci, že na něj úplně zapomněl. Kdyby se k němu dostali, možná by měli šanci. Mohli by se dostat k autu a vyrazit do NASA.

„Připravený?“ zeptala se Luna. „Dobře, jdeme.“

Plížili se chodbami a z nějakého důvodu pro ně bylo horší to, že proměněnce neviděli, než kdyby je přímo pronásledovali. Byli tak tiší, že mohli být za každým druhým rohem. Mohli na ně čekat, aby se jich zmocnili. A co by se stalo pak, to ani—

„Běž!“ vykřikla Luna, když se jí zpoza rohu pokusil někdo chytit. Podařilo se mu to. Cizí ruka sevřela Lunino triko. Kevin se vrhl kupředu a vši silou do ní praštil.

Sevření povolilo a Kevin s Lunou utíkali dál. Náhodně kličkovali a snažili se tak zbavit pronásledovatelů. V přímém směru by neměli šanci, takže se snažili využít bunkr a probíhat někudy, kudy by je proměněnci nemohli pronásledovat.

„Tamhle je,“ vyhrkla Luna a ukázala do jedné z chodeb.

Kevin jí musel věřit, protože právě teď si připadal tak ztracený, že ani netušil, kudy by se měl vrátit do řídicí místnosti. Vrhla se do chodby za Lunou a pak za nimi zabouchl dveře. Sebral hasičí přístroj a pokusil se jím zablokovat dveře. Měl pocit, že proti síle lidí ovládaných vetřelci to ale nic nezmuže.

Teď už stačilo nouzový východ jen otevřít.

Kevin se chopil kruhové kliky a pokusil se jí otočit. Nic se nestalo. Držela na místě, jako by byla se dveřmi svařená. Zkusil to znovu, klouby prstů mu zbělely, tak pevně kliku svíral.

„Co kdybys mi pomohla?“ obrátil se k Luně.

„Zdalo se mi, že to chceš zvládnout sám,“ odsekla Luna zpoza plynové masky. Pak ale zkusila zabrat i ona. Klika se ani nehнула.

„Zaber, sakra,“ zavrčela.

„Dělám, co můžu,“ ujistil ji Kevin.

„No, pokud nechceš požádat o pomoc někoho z proměněných, budeš se muset snažit víc. Zabereme na tři. Jedna...“

Od dveří, které se Kevin snažil zabarikádovat se ozval rachot.

„Tři!“ vykřikl a zabral ze všech sil. Luna udělala totéž. Na kruhové klice doslova visela vší vahou.

Když se od zabarikádovaných dveří ozvala další rána, pohnula se klika. Rychle jí začali točit a bezpečnostní dveře se otevřely. Kevina bolely všechny svaly, ale konečně se to podařilo. Luna se vrhla do průlezu, ani nečekala, až ji k tomu Kevin vyzve. Ten se vrhl za ní a pro jistotu za sebou zavřel dveře. Doufal, že si jejich pronásledovatelé neuvědomí, kam zmizeli.

Prostor za dveřmi byl velice úzký. Opravdu se v něm dalo jen prolézat. Kdyby s Lunou byli dospělí, možná by se do něj ani nevešli. Takhle ale pokračovali kupředu po všech čtyřech. Spěchali ke dveřím na druhé straně. Tyhle našťestí nebyly zaseklé a otevřely se naprosto hladce. Před Kevinem a Lunou se rozprostírala horská krajina.

„Musíme být opatrní,“ zašeptala Luna, když s Kevinem vystoupila z tunelu. „Pořád ještě můžou být kolem.“

A taky byli. Kevin viděl postavy pohybující se vzhůru do svahu, nejspíš se chtěly dostat k přednímu vstupu do bunkru. Naštěstí bylo kolem dost stromů, takže se mezi nimi dalo pohodlně skrýt a zůstat tak mimo dohled.

S Lunou pokračoval směrem vzhůru a snažil se zjistit, kde přesně skryli auto doktorky Levinové. Pokud se jim k němu podaří dostat, mohli by ujet proměněncům a dostat se do NASA.

Kevin si ho všiml o kousek dál. Bylo přesně tam, kde ho nechali. Plíží se k němu... a v tu chvíli si všiml Chloe, jak vybíhá ze zatáčky. Pronásledovala ji dvojice turistů pohybující se v podivně tiché synchronizaci. Očividně byli proměnění. A co hůř, doháněli ji.

„Musíme jí pomoci,“ vyhrkl Kevin.

„Po tom, co provedla?“ štekla na něj Luna. „Zasloužila by se stát jednou z nich. Nejspíš by s ní pak bylo i míň problémů.“

„Luno...“

„Jen chci říct, že si naprosto nezaslouží naši pomoc,“ pronesla Luna.

Proměnění lidé už ji téměř měli.

„To máš asi pravdu,“ přikývl Kevin a vyrazil kupředu. „Ale stejně jí pomůžu.“

Zamířil ke Chloe a ani ho moc nepřekvapilo, když si všiml, že Luna běží s ním.

„Dělám to kvůli tobě, ne kvůli ní,“ pronesla Luna.

„Jasně,“ řekl Kevin a ještě zrychlil.

„A ty se přestaň usmívat,“ pokračovala Luna. „Dělám to jen proto, že kdybych ti nepomohla, zvetřelcovali by tě.“

„Zvetřelcovali?“

„Lepší slovo vymyslím později,“ ušklíbala se Luna.

Téměř už byli u Chloe. Jeden z proměněnců se po ní natáhl, ale Kevin s Lunou byli rychlejší. Chytily ji a strhly stranou mezi stromy. Vzhledem k prudkému svahu to bylo riskantní, ale vyplatilo se to. Jeden z proměněných totiž proletěl kolem a padal někam dolů.

„Vrátili jste se pro mě,“ vyhrkla Chloe. „Vy—“

„Radši sklapni a utíkej,“ štekla Luna. „Auto je tamhle.“

Druhý turista jim byl v patách. Pohyboval se s vytrvalostí vlka pronásledujícího laň. Kevin nechtěl přemýšlet nad tím, jak takové pronásledování obvykle končí, takže se raději dál proplétal mezi stromy.

Proměněnec po něm hmátl, ale Kevinovi se podařilo uhnout. Překvapilo ho, když si všiml Chloe, jak k muži přiběhla z boku, narazila do něj a srazila ho tak ze svahu dolů. Zakřenila se, ale Kevin se zachvěl. To tělo možná zrovna ovládali vetřelci, ale pořád někomu patřilo a pokud ho ten někdo má získat zpátky, nejspíš by ho raději měl bez zlámaných kostí.

„Dovnitř!“ křičela Luna. Byla už u auta a zrovna nasedala na místo řidiče.

Kevin s Chloe se dostali dovnitř právě ve chvíli, kdy Luna otočila klíčkem. Kevin slyšel, jak tiše nadává. Okamžik mu trvalo, než si uvědomil, proč. Auto nestartovalo. Vydávalo nějaké chrčivé, kuckavé zvuky, ale krom toho se nic nedělo, ať už se Luna snažila sebevíc.

Kevina se začal zmocňovat strach. Ne, že by se při útěku před proměněnci nebál, ale začínalo to být horší. Rozhlédl se a pátral po pohybu kolem. Pokud by se blížili proměněnci, chtěl to vědět. A nešlo jen o ty, kteří spadli ze svahu, určitě tu byli i další. Zdálo se, že jsou vždycky nějakí další.

„Nestartuje,“ vyhrkla Luna.

„Jasně, že ne,“ pronesla Chloe. „Zahltla jsi to.“

„Jako kdybys to uměla líp,“ štekla Luna.

Zdálo se, že nastávající hádka by trvala příliš dlouho a byla příliš hlasitá. Že by tu všichni byli dost dlouho na to, aby přišli další proměněnci. Kevin už je viděl pohybovat se mezi stromy.

„Musíme jít,“ pronesl. Zdálo se mu, že někteří už jsou opravdu blízko. „Musíme hned jít.“

Vyskočil z auta a dívky ho se zaváháním následovaly. Společně ale zmizeli mezi stromy právě ve chvíli, kdy se k autu v tiché, koordinované mase, dostali vojáci, turisté, správci parku i rodiny. Někteří proměněnci se rozhlíželi. Kevinovi se zdálo, že snad čenichají. Spěchal pryč.

„U auta se asi dlouho nezdrží,“ hádal Kevin. „Musíme vymyslet něco jiného.“

„Na parkovišti je spousta aut,“ pronesla Chloe.

Luna si odfrkla. „Nemáme k nim klíčky.“

„Já klíček nepotřebuju. Snažila jsem se nastartovat, když se ke mně dostali tam ti dva.“ Pořád zněla, jako by se chtěla hádat, ale Kevinovi záleželo jen na tom, aby se všichni dostali pryč.

„Musíme být tiše,“ pronesl a dívky se na něj podívaly, jako kdyby řekl něco, co je jim naprosto jasné. Společně se plížili kupředu a propracovávali se k parkovišti pro návštěvníky. Zdálo se, že na něm zrovna nikdo není.

„Tu blbou masku si klidně můžeš sundat,“ pronesla Chloe směrem k Luně. „Už jsem říkala, že ať bylo ve vzduchu cokoli, je to pryč. Nebo se snad bojíš?“

Poslední poznámkou Lunu dostala. Ta si masku prudce strhla.

„Nebojím se,“ řekla. „Jen nejsem hloupá.“

„Musíme najít nějaké auto,“ přerušil Kevin vznikající hádku.

Měli z čeho vybírat. Návštěvníci parku měli očividně různý vkus, protože tu byly minivany, SUV, moderní auta, stará auta. Prostě všechny druhy, barvy a—

„Tamto,“ pronesla Chloe a ukázala na jeden pickup, který vypadal tak opotřebovaně, až Kevina překvapilo, že je ještě pojízdný. Loupala se z něj barva a na mnoha místech byl očividně rezavý. „To zvládnou nastartovat.“

Přešli k němu a ukázalo se, že jedno okénko je pootevřené. Chloe ho stlačila, protáhla jím ruku a otevřela dveře zevnitř.

„Nepřijde ti divné, že tohle všechno umí?“ zeptala se Luna Kevina.

Chloe se ohlédla přes rameno. „Ne všichni máme super život, krásko.“

Kevin byl téměř rád, že se v dohledu objevila skupina pomalu postupujících proměněnců. Očividně je hledali.

„Rychle,“ vyhrkl, „dovnitř!“

Nastoupili a snažili se co nejvíc skrčit. Chloe na sedadle řidiče dělala něco s dráty zapalování. Zdálo se, že jí to trvá neskutečně dlouho.

„Myslela jsem, že to umíš,“ zašeptala Luna.

„Chtěla bych vidět tebe,“ štěkla Chloe.

„Hlavně abys nás dostala do NASA,“ pronesla Luna.

Chloe zavrtěla hlavou. „Jedeme do Los Angeles.“

„Do San Francisca,“ opravila ji Luna.

„Los Angeles,“ odsekla Chloe.

Kevin věděl, že by měl zasáhnout, protože pokud by mlčel, ty dvě by se nejspíš hádaly ještě ve chvíli, kdy by se proměněnci objevili těsně u auta.

„Prosím, Chloe, tu zprávu potřebujeme slyšet. A... no, pokud to nebude k ničemu, tak možná můžeme vyrazit do Los Angeles. Společně.“

Chloe se na okamžik odmlčela. Kevin se odvážil vykouknout ven. Doufal, že se rozhodne rychle, protože skupina proměněnců se blížila.

„Nejspíš jste mi tak trochu zachránili život,“ pronesla Chloe. „Dobře.“

Pokračovala v práci se zapalováním. Motor škytl. Kevin znovu vykoukl a viděl, že si jich proměněnci všimli. Dívali se směrem k jejich autu asi tak, jako se kočka dívá na myš.

„Ehm... Chloe?“

Proměněnci se rozběhli.

„Dokážeš to, nebo ne?“ zeptala se Luna.

Chloe neodpověděla. Dál si hrála s dráty. Motor zakašlal a vzápětí hlasitě zaburácel.

„Vidíš! Říkala jsem, že—“

Přerušil ji náraz jedné z postav do boku auta. Okamžitě se po nich začala sápat.

„Dostaň nás odsud!“ zařval Kevin a Chloe přikývla.

Auto poskočilo kupředu. Chloe očividně bylo jedno, jestli přejede nějakého proměněnce. Ti se teď hemžili kolem auta. Jeden voják se vrhl přímo před auto. Chloe ani nezpomalila. Chřupnutí, které se při nárazu ozvalo, bylo nechutné. Voják se odrazil od kapoty a několikrát se překulil. To už ale byli pryč.

Nebo skoro pryč. Po horské cestě nemohli jet zrovna rychle. Zvlášť, když hrozilo, že narazí na opuštěná auta, která zůstala stát na místě, kde se jejich majitelé proměnili. Chloe se mezi nimi proplétala docela zručně, přesto je ale zpomalovaly natolik, že je proměněnci téměř doháněli.

„Nevzdávají to,“ pronesla Luna, když se podívala dozadu.

„Neunaví se a nezastaví,“ prohlásila Chloe. Něco v jejím hlase naznačovalo, že s tím má nehezkou zkušenost. „Držte se.“

Kevin se zapřel o palubní desku. Pickup zrychlil a Chloe se obratně proplétala mezi opuštěnými vozy. Kevin si byl jistý, že každou chvíli do některého narazí. Nějakou náhodou se to ale nestalo. Chloe trhala volantem ze strany na stranu a pickup se zmítal sem a tam.

Jen tak tak, že nesjeli z cesty. Kevin přemýšlel, co by bylo horší – jestli havárie, nebo chycení vetřelci. Chloe v tom nejspíš měla jasno, protože nezpomalila. Řítily se s nimi po cestě dolů z kopce a Kevin si všiml, že proměněnci pomalu zůstávají v dálce.

„Dokázali jsme to,“ vydechl. „Přežili jsme.“

Luna ho objala. Kevin přes její rameno viděl, jak se v tu chvíli zatvářila Chloe.

„Teď už se jen musíme dostat do města, na místo, ze kterého jsme jen tak tak utekli a zachytit zprávu od hodných mimozemšťanů. A nenechat se přitom chytit těmi zlými,“ konstatovala Luna.

Když to řekla takhle, zdálo se to téměř nesplnitelné. Kevin si nedokázal představit, jak by se mohli dostat do NASA v jednom kuse, ale nějak to zvládnout museli.

Byli jedinou nadějí světa.

KAPITOLA PÁTÁ

„Mám chuť se zeptat, jestli už tam budem,“ pronesla Luna a usmála se na Kevina.

Kevina mělo napadnout, že jedno z největších rizik podobné cesty nebude možnost nárazu do opuštěného auta, ani přepadení proměněnci nebo něco takového. Byla to možnost, že se Luna začne nudit a zkusí si vymyslet něco, čím by se zabavila. Kevin nepochyboval, že jedním z nápadů bude i hádka s Chloe. Vzhledem k tomu, že Chloe řídila, připadal mu podobný nápad dost hloupý.

Navíc se zdálo, že je všechno špatně. Na nebi se vznášela obrovská loď vetřelců, zatímco silnice byly bez provozu a téměř prázdné. Všechno mu to připomínalo, jak divná je celá situace, ve které jsou. A jak moc se svět změnil v podstatě během několika hodin.

„Nemůžeš trochu přidat?“ zeptala se Luna.

„Mám přidat?“ zeptala se Chloe a šlápla na plyn.

Kevin se chytil madla dveří. Když sjeli z hory, byly cesty volnější, ale to neznamenalo, že můžou jet tak rychle, jak by chtěli. Kevin nepochyboval, že má Chloe se řízením stejně málo zkušeností, jako on nebo Luna.

Navíc bylo na cestě pořád dost opuštěných aut.

„Zpomal,“ vyhrkl Kevin, když se prohnali kolem chevroletu zaparkovaného uprostřed dálnice. Jeho majitel byl dávno pryč. Jen tak tak se vyhnuli motorce, která byla stejně opuštěná u krajnice. „Chloe, zpomal, prosím.“

Trochu zpomalili a Kevin si oddechl. Nejspíš to bylo dobře, protože všude kolem byla rozestá auta – většinou na místech, kde je nechali jejich proměnění majitelé. Některá ale byla pokroucená a rozbitá, očividně havarovala.

U svodidel ležela převrácená cisterna, ze které se rozléval benzín. Jedna jiskra a rozpoutalo by se ohnivé peklo.

„Musíme spolupracovat,“ pronesl a snažil se trochu zmírnit náladu v autě. Snažil se vymyslet, co by v podobné situaci řekla jeho matka, Ted nebo doktorka Levinová. Problém ovšem byl, že myšlenka na ně, na lidi, které vetřelci proměnili, byla příliš bolestivá. A kdo ví, možná už byli na lodi, která se vznášela na obloze jako druhý měsíc.

„Musíme... všichni ostatní jsou pryč,“ řekl a snažil se potlačit bolest, kterou cítil. „Přišli jsme o všechny. Všichni jsme prožili něco špatného.“ Nezdálo se, že by zrovna tohle vystihovalo všechny hrůzy, které viděli. „Nikdo z nás se necítí dobře, ale nesmíme se hádat kvůli hloupostem. Zvládneme to jen, když budeme spolupracovat.“

Dívky chvíli mlčely.

„Dobře,“ pronesla nakonec Chloe.

„Asi máš pravdu,“ souhlasila Luna.

Pokračovali v cestě a starý pickup drkotal po cestě poseté připomínkami posledních chvil lidí, které vetřelci proměnili. Kolem byla opuštěná auta, obaly od jídel z fastfoodů, mazlíčci, o které se teď nikdo nestaral. A dokonce lidé, kteří leželi na místech, kde je srazila jiná auta. Kevin sice nebyl doktor, ale bylo mu jasné, že jim není pomoci.

Vzhlédl k lodi na obloze. Byla tam jeho máma, nebo byla v jedné z lodí, které s Lunou viděli na obrazovkách? Možná, že ji nechali na Zemi, aby čekala na přeživší, stejně jako ti turisté a vojáci na hoře. Kevin si nebyl jistý, která z těch dvou možností mu připadala lepší. Ani jedna totiž nebyla dvakrát příjemná.

„Hele,“ vyhrkla Luna a na něco ukázala.

Kevin si všiml, že ukazuje přímo kupředu. Ohromná loď, která se přesunula nad San Francisco tam stále byla. Vznášela se nad městem a chvílemi z ní něco vylétalo. Po podivném klidu na silnici byl takový pohyb skoro stejně znervózňující jako samotná loď.

Skoro.

„A k tomuhle my jedeme,“ řekla Chloe. „Tohle fakt není dobrý.“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.